

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2015 r.

sprawy **C. T.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 kwietnia 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 11 lipca 2014 r.,

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanego C. T. zarzucono: rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to:

- 1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że Sąd Apelacyjny zakresie utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 lipca 2014 r., błędnie uznał, iż Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i w konsekwencji dokonał trafnych ustaleń faktycznych, podczas gdy w istocie Sąd I-szej instancji zaskarżone orzeczenie oparł na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach świadka P. K., a które to postąpienie w sposób oczywisty godzi w zasadę obiektywizmu wyrażoną w art. 4 k.p.k.
- 2) art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu czym kierował się Sąd Apelacyjny, wydając zaskarżony wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji

zostały uznane za bezzasadne, a jedynie ograniczenie się do ogólnego i stwierdzenia, iż Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, w szczególności zaś brak jest w zaskarżonym wyroku szczegółowego odniesienia do postawionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec skazanego za czyn określony w pkt I zaskarżonego wyroku.

Autor kasacji podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację z dnia 11 sierpnia 2015 r. M. C. Prokurator Prokuratury Okręgowej delegowana do Prokuratury Apelacyjnej wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Analiza treści zarzutów i części motywacyjnej skargi kasacyjnej wskazuje, że jej Autor kwestionuje jakość dokonanej przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji oraz jej efekt. Sprawdzają się one do wykazania, że Sąd Apelacyjny nie rozważył w prawidłowy sposób tj. zgodnie z żądaniem apelującego zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji z dnia 22 grudnia 2014 r., tym samym utrzymując błędne rozstrzygnięcie Sądu I instancji w mocy. Sąd Najwyższy uważa, że tak sformułowany zarzut jest wynikiem niedostatecznej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, albowiem Sąd Apelacyjny w sposób precyzyjny rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wyczerpująco wskazał czym kierował się wydając wyrok i umotywował przyczyny nie podzielenia zarzutów i wniosków apelacji. Przekonuje o tym kompleksowa, a nie wybiórcza, jak to czyni Autor kasacji, analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny przekonująco uzasadnił powody, dla których pozytywnie zweryfikował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś dowodów z zeznań (i wyjaśnień) świadka P. K., który w niniejszej sprawie uzyskał status tzw. małego świadka koronnego (s. 23- 37 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) oraz zeznań świadka K. Ł., (s. 37-39 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Akceptując prezentowaną w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego ocenę prawną zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. (s. 22-42 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), nie ma potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku daje podstawę do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w sposób odpowiadający wymaganiom ustawy, tj. zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. także w odniesieniu do prezentowanego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej w pkt. I wyroku Sądu Okręgowego kary 9 lat pozbawienia wolności. Trafna jest w realiach przedmiotowej sprawy konstatacja Sądu Apelacyjnego, że wymierzona C. T. kara za przypisany mu czyn, wyczerpujący znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., jest karą sprawiedliwą.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

kc